

БЛАГОВЕСТИЕ НА ПАСТИРИТЪ

Въ оная нощъ, когато Иисусъ се бѣше родилъ въ пещерата, на полето край градеца Витлеемъ, нѣколцина пастири пасѣха стадата си. Бѣше тиха и ясна зимна нощъ. Гжсто събрани — стадата кротко дремѣха. Само отъ време на време тѣ леко се раздвижваха отъ нѣкой далеченъ лай на подплашено въ нощта куче. А отгоре, отъ небето, хиляди звезди спокойно трѣпкаха и из-

сипваха свѣтло-сребърненъ блѣсъкъ върху затихналата земя.

Изведнажъ, обаче, както бдѣха на страна при стадата и както бѣха потънали въ безмълвна молитва и въ размисълъ за Бога и за великитѣ Му обещания, пастиритѣ видѣха високо на небето необикновено силна и чудна свѣтина.

Нѣкой отъ тѣхъ извика уплашено:

— Не е ли това надъ самата наша пещера край града?

Сѣкашъ тя изгаря въ тая свѣтина!

— О, не, — извика другъ, — това не е обикновенъ огънь отъ слама. Тамъ, сѣкашъ, нѣкоя звезда се е запалила! Но тя нито пада на земята, нито угасва. . .

Въ това време и до ушитѣ имъ стигнаха странни звуци. Шумъ отъ невидими криле, като че раздвижи спокойния до тогава и студенъ нощенъ въздухъ. Студени трѣпки на страхъ полазиха у всички. Дори стадата се събудиха отъ дрѣмката си и силно се развълнуваха.

Изведнажъ нѣколко снѣжнобѣли криле се очертаха въ нощта. После се откри чудно мило лице съ две — горящи като звезди — очи. И неземно — хубавъ младъ мжжъ се яви предъ тѣхъ. Като видѣ уплахата имъ, той имъ рече:

— Не се бойте! Ето благовестя ви голѣма радостъ. Днесъ въ Давидовия градъ се роди Спасителътъ. Той е Христосъ Господъ. Ето ви и белегъ за това: като отидете въ вашата пещера, ще Го намѣрите, като Младенецъ, повитъ — да лежи въ ясли.

Следъ тия думи Ангелътъ не се скри отъ очитѣ имъ. Напротивъ, нови — отначало неясни, после все по-опредѣлени и силни — гласове изпълниха, сѣкашъ, цѣлата витлеемска долина. И въ мигъ следъ това се явиха безбройно множество небесни ангели. Всичкитѣ хвалѣха Бога и казваха: